

SZYMANOWSKI ANTONI (1904-1954)

Urodził się 2 maja 1904 roku w Gostyniu, w rodzinie wielodzietnej Wincentego i Katarzyny z domu Mulkowska. Ojciec posiadał nieduże gospodarstwo rolne przy ulicy Poznańskiej, pracował też jako cieśla. Matka Katarzyna zajmowała się gospodarstwem i opieką nad ośmiorgiem dzieci. Najstarszy z braci, Stanisław, zginął jako żołnierz armii pruskiej w czasie I wojny światowej. Siostra Maria i brat Ignacy zmarli w dzieciństwie. Brat Józef był zawodowym wojskowym i inżynierem budownictwa mostowego. Kolejny z braci, Jan, przejął gospodarstwo po rodzicach i powadził je do śmierci. Antoni szkołę powszechną ukończył w Gostyniu. W latach 1919-1922 pracował w firmie Szulca, która budowała drogi. Od 15 kwietnia 1923 roku do 15 lipca 1924 roku zatrudniony był w kopalni węgla kamiennego na Górnym Śląsku. Niebawem powrócił do Gostynia. Ponownie zatrudnił się firmie Szulca. Pracował tam od 15 lipca do 31 października 1929 roku jako brukarz. Od 1 lutego 1930 roku do końca 1934 roku był pracownikiem Powiatowego Zarządu Dróg w Gostyniu. W latach 1935-1936 zatrudniony był w warszawskiej firmie Antoniewicza – Przedsiębiorstwie Robót Drogowych i Żelbetowych w charakterze brukarza. Od 1937 roku aż do wybuchu II wojny światowej był na etacie Zarządu Miejskiego w Gostyniu jako kamieniarz-brukarz.

Od 1 października 1939 roku do 8 lipca 1940 roku pracował w Zarządzie Drogowym w Gostyniu, a później w poznańskiej firmie drogowej. Pod koniec wojny brał udział w budowie niemieckich umocnień wojskowych. Mając stałą przepustkę, często odwiedzał żonę i dzieci w Gostyniu. W drodze powrotnej przewoził żywność i inne artykuły zebrane przez mieszkańców ulicy Nad Kanią, a przeznaczone jako pomoc dla ks. Franciszka Olejniczaka, przebywającego wówczas w Poznaniu. Po zakończeniu działań wojennych powrócił do Gostynia. Zatrudniony został 15 marca 1945 roku w Powiatowym Zarządzie Drogowym w Gostyniu. Początkowo (do 1 czerwca 1947 roku) jako magazynier, później (od 1 czerwca 1947 roku do 1 stycznia 1950 roku) jako drogomistrz dróg gminnych.

1 stycznia 1950 roku otrzymał stanowisko referenta sekcji socjalnej w Wydziale Komunikacji. 23 lutego 1945 roku wstąpił w szeregi Polskiej Partii Robotniczej. 30 czerwca 1950 roku wybrano go przewodniczącym Miejskiej Rady Narodowej w Gostyniu. W trakcie jego kadencji miasto prowadziło szereg inwestycji, między innymi wybrukowano ulicy Wolności dziś Jana Pawła II, ulicę przy Farze, jak również rozpoczęto budowę pierwszego miejskiego bloku mieszkalnego na ulicy Parkowej. W dniu 28 lutego 1954 roku został usunięty z funkcji. Wyrzucono go także z szeregów Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Jako powód podano złe zarządzanie, choć powodem była zapewne pomoc udzielona proboszczowi gostyńskiej fary w postaci użyczenia dźwigu do instalacji dzwonu na

wieży w styczniu 1954 roku. Często był szykanowany przez władze polityczne za swoje przekonania religijne i czynne uczestnictwo w życiu swojej parafii.

Związek małżeński zawarł 15 listopada 1927 roku, żeniąc się z Anną Sobótką. Miał pięć córek.

Zmarł 20 kwietnia 1954 roku w wyniku wylewu krwi do mózgu. Pochowany został na cmentarzu gostyńskim przy licznych udziale mieszkańców miasta.

I. Kasperkowiak, *Antoni Szymanowski (1904-1954) – ostatni burmistrz Gostynia w Polsce Ludowej*, „Nowa Gazeta Gostyńska” 2010, nr 13, s. 27.